

מסורת הש"ס

(א) יצמות כד לט, (ב) לעיל
(ג, ט) (לעיל לה: ד) פירות
דרך ארובה כ"ג, (ה) שבת
קז: קד. (מוספספס פ"ג),
(ו) (לעיל כו: ו) (שבת קד.
ע"ט, ח) שם קד: לעיל יב,
(ט) עירובין לו: י) שם,
(ז) יצמות סב:, ט) (לקמן
לט., מ) (שם, ט) (עין
מוספספס ז"צ יב. ד"ה אטו),

גליון הש"ס

רש"י ד"ה משום מקח
וממכר וכו' אסור מן
המקרא. עיין רש"י לעיל
דף כז ע"ב ד"ה אין
פוסקין:

מוסף רש"י

הא ר' יהושע. אלן דמן
מסילן דשמי תריסר דיו"ט
מסוס אלווד ממון ר'
יוסע אלן דשמי תריסר
דנמה דנערמה מן הכור
(שבת דקד). אורו ארת
ובן שנפול לבור. דיו"ט
שמיס רחמיס
לשמטה דיוס אלד (שבת
דקד). ואינו שוחרט.
שנחל נן עלילן שטח חכור
שמן ממנו (שס). עד אלן
דן קאמור ר"א התם.
לדן מערימין (שס).
דאשפר

דאזאס ליה אשה ובנים. שני זכרים לב"ש
מיפקד כולי האי כדאמרינן ביצמות (דף
כדאמר) צוקר זרע את זרעך ולערב
בגדול. האחים ליבם ונפקא לן מוהר
יבסוק. פסא דין לדינא ושטר אירוסין

לקדושין ושטר חליצה לחולצת וכתובה
ליבמה: **משום מקה וממכר**. ללמקח
וממכר דמו שמוציא מרשותו לרשות
הקדש. ומקח וממכר * אסור מן המקרא
לדכתיב ממנוא חפצך ודבר דבר
(רשעי' נח). חי נמי מקח וממכר אחי
ילדי כתיבה שטרי מזהב וא"ת הויא
לדי גזרה לגזרה כולה חלה גזרה
היא: **חני רב יוסף אפי' ליתנס**
לכבן בו כיום. דאיכא למימר לאו
מובחא מלתא היא לתקוני טבלא
מכרין דאין ידוע שיהא הוא זרין
לשירייס ורואים שמוליך תרומה לכבן
ומחזי כדולה מלתא משום שמחת יו"ט
כבן שגריך לא הוא אפ"ה אסור:
והכי **משום רשות** אלא **משום שבות**
ליכא. אלאמנעיתא קאי דקאמר אלו הן
משום רשות וכי אין בהן משום שבות
והלא אסרוס דאמרין כל שחייבין
עליה אלמא כלהו לאסורא והכי בתראי
משום מזהב איכא בעשייתו ומשום
שבות ליכא לאסרה בשבת בתמיה
והלא אסרוס והיכי פלגיניהו תנא
דבמנ"י דבמקמי אדכר שבות ובלאמנעי
ובתראי לא אדכר שבות: ה"ק לא
מנעיא נר. כלומר כולם משום שבות
יש בהן והראשונים איסור יש בהן ואין
בהן לחלוט מזהב והאמנעיים יש בהן
שבות ואע"פ שיש בהן קצת מזהב
והאחרונים מזהב גמורה הן ואעפ"כ
גזרו עליהן שבות ולא זו אף זו קמני
לא תימא קמאי הוא דלסרי דה"ל
שבות גרידא כלומר שעבר על
ההשבות דאין עם עבירה זו שמך
מזהב אלא אפי' מנעי דה"ל שבות
דאיכא רשות קרבות מזהב גבה נמי
לאסור: **שמיילן פירוס נר**. אלמא גזרו
שבות על שבת שלא גזרו דיו"ט: הא
נר **אליעזר**. סיפא דקמני אין בין
אליעזר דה"ל שבות דקמני על שבת

גורו על יו"ט ואפי' בהפסד ממון רב
 ומומנו ר' יושע היא: אהו ואה בנו
 ומהללן באיסור יו"ט: אין מויליין אה
 דאמרי הוואה של לנור מותר דה"ה
 שגורו אינו אלל משום הוואה. והי' דל'
 וההללס רגניו בענינלס. ואפי' יכל'
 ועבר לנפון סה הי' תלך לנפון ואל'
 לילך מותר להוליך אה הכללס. אבל אה
 פסיקע אהת מפני חלקו וסן מעבדי'
 שביחורו אללו ציון השמעות דבין השמ'
 ולפי שקנה צייתה אלל בעליו: האשה
 ומלוכות אותס אלל למקום שסתין יחי'
 ומירות אהן בקדרה ואלל בעיטת הלך אה
 צמל' אסתמרותה שיהי' גסה

מוסף תוספות
א. ורנצ"ר כמב. דלאו
דוקא גזירה דהא מו"מ
גופי' דרבנן הוא, אלא
הקדש היינו מו"מ גופיה.

או זכר ונקבה לז"ה ותו לא
(א): ומיהא קלמ מלוא איכא
! תנח ידך (קהלת יא): מלוא
הזכור (דברים כה): שמא

דאית ליה אשה וכו'
מיבמין: והא מצוה
דאיכא גדול⁶ וּמִצְוָה
מִעֲמָא מִי גִזְרָה שְׂמָא
מִצְוָה לֹא מִקְדִּישִׁין וְלֹא
גִזְרָה מִשּׁוּם מָקָם
תְּרוּמוֹת וּמַעֲשָׂרוֹת: פ'
נִצְרָכָא אֵלָא לִיתְנָה לִּי
דְּמִבְיֵל מֵאֲתַמּוּל אֲבָכִי
כְּגֻן עֵיסָה⁷ לֹאֲפֹרֹשׁ
וְיִהְיֶינָן לִכְהֵן וְהִנֵּי מִשְׁ
שְׁבוֹת לִיכָא וְהִנֵּי מִשְׁ
שְׁבוֹת לִיכָא א"ר יִצְחָק
לֹא מִבְעִיָּא שְׁבוֹת גְּרִי
שְׁבוֹת דְּרִשּׁוֹת נְמִי אִי
דְּרִשּׁוֹת דֹּאסוּר אֵלָא
אִסּוּר: כָּל אֱלוֹ בְּיוֹמָא

(ד) דרך ארוכה ביו"ט א
 יהושע דתניא (ט) אותו
 מנת לשוחמו ושוחט
 יהושע אומר (י) מעלה
 ומעלה השני רצה זה
 כאן לא קאמר ר"א
 בפרנסה לא א"נ עד
 אבל הכא דלא אפי'
 בית שמאי הא בית
 ולא את הלולב ולא
 כאן לא קא אמרי ב'
 טלטול לאו צורך הוה
 המוסר בהמתו ל'
 המיוחדין לאחד מן ה'
 כמקום שהולכין יהש'
 המשאיל הוכן האשה
 כרגלי שתיהן (כ) יה

היא שלא הסיר להעלות אותה
שאינו מותרין לשחוט שניה
ואם השני יפה הימנו: **אבל** ה
אין וכו'. דלא הותרה והוא ש
בצטנול נמי לא גזור רבין: ו
ודו על צטנול כלים ואוכלים מ
האליהם שאין אלא במקום
הדבור: **ובין** מיתדיהן ב
ערב אחד מהם לסוף אלפי
על ידו מלהוליכם לצפון
ת שהוא כניסת היום קונה
אלה מחציתה צבילן. לקדשה
על ידו הדין צבילן שאלה
שצטנול מיתדיהן: ובגמ' מוס
ירמ: גמ' מוסני. דקתמי

אין בין יו"ט לשבת אלא אוכל
ת ביו"ט ואין מכות בשבת, וא"ח
מודים חכמים לר' מאיר בחזומו

משילין פרק חמישי ביצה

משום מקח וממכר. פרש"י דלמקח וממכר דמו שמואלאן מרשותו לרשות הקדש ומקח וממכר אסור מן המקרא דכתיב ממאול חפץ ודבר דבר אי נמי מקח וממכר אחי יליד כתיבת שטר מביירה ואם תאמר הוי גזירה לגזירה כולה חדא גזירה א:

ורמניה משניה דריות דרר

ס: לא חולצין ולא
א: עבד לא צריבא
בגדול ליבם וכלהו
כתוב: ואלו הן משום
מעריבין ואלו מחריבין:
ומזכר: ולא מגביהין
יטא תני רב יוסף לא
הן בו ביום וה"מ פירי
פירי דטבילי האידינא
מינה חלה מפרשינן
ס רשות איבא משום
ס מצוה איבא משום
ק לא מבעיא קאמר
ר דאסור אלא אפי'
ר ולא מבעיא שבות
פ' שבות דמצוה נמי
הני ורמיהו משוול

לֹא לֹא בִשְׁבַת אָמַר רַב יוֹסֵף לֹא קָשִׁיָּא הָא ר"א הָא ר' אַתְּ בְּנוֹ שִׁנְפְּלוּ לְבוֹר ר"א אָמַר מַעֲלָה אַתְּ הִרְאִישׁוֹן עַל הַשְּׁנִי עוֹשֶׂה לוֹ פִּרְסָה בְּמִקְוָמוֹ כְּדִי שִׁלָּא יָמוּת ר' אַתְּ הִרְאִישׁוֹן ע"מ לְשׁוּחְטוֹ וְאִינוּ שׁוּחְטוֹ וְחוֹזֵר וּמַעֲרִים שׁוּחֵט רָצָה זֶה שׁוּחֵט א"ל אַבִּי י"מ מַמַּאי דִּילְמָא עֵד הָתָם אֵלֹא דַּאֲפֹשֶׁר בְּפִרְסָה אַבְל הֵכָא דִּלָּא אַפֶּשֶׁר אֵין לֹא קָאֲמַר ר' יְהוֹשֻׁעַ הָתָם אֵלֹא דַּאֲפֹשֶׁר לֹאֲעֵרוּמִי לֹאֲעֵרוּמִי לֹא אֵלֹא אָמַר רַב פַּפָּא לֹא קָשִׁיָּא הָא הָלַל דִּתְנִי^ב ב"ש אָמְרִים אֵין מוֹצִיאִין לֹא אַתְּ הַקְטָן מִסַּפֵּר תּוֹרָה לְרַח"ו וּב"ה מִתִּירִין דִּלְמָא לֹא הִיא עֵד וְשִׁמְאִי הָתָם אֵלֹא אִיהוּצָה אַבְל אֲטַלְטוּל לֹא אֲטוּ אִיהָ הָא: **מִתְנִי'** ^אהִבְתֵּמָה וְהַכְלִים כְּרַגְלֵי הַבְּעִלִּים וְאוֹ לְרוּעָה הִרִי אֵלוֹ כְּרַגְלֵי הַבְּעִלִּים וְכָלִים אֲחִין שִׁבְבִית הִרִי אֵלוֹ כְּרַגְלֵי וְשִׁאִין מִיּוֹחֲדִין הִרִי אֵלוֹ אֵל כָּלִי מַחֲבִירוֹ מַעֲיּוּט כְּרַגְלֵי הַשְּׁוֹאֵל בִּיּו"ט כְּרַגְלֵי שִׁשְׁאֵלָה מִחִבְרָתָה תְּבִלִין וּמִיָּם וּמִלָּח לַעֲיִסְתָּה הִרִי אֵלוֹ הָא פּוֹמֵר בְּמִים מִפְּנֵי שִׁאִין בְּהֵן מִמֶּשׁ: **גַּב'** מִתְנִיתִין דִּלָּא

אמת בנו מפי הפסד ממון. ורישא דקמתי משילין ביו"ט מפי הפסד היום: **דאפשר לאערומי**. דלא מוכחא מילתא דלהצלת ממונו מכרין לא **אפשר לאערומי**. דהכל יודעין שלא יניחם עושה אלא להציל לאורך ובגי טלטול שלא לצורך נמי גוררין ואפי' בגי הפסד ממון. ובג"ה וטלטול לאו לצורך הוואה הוא. תחילת הוואה ע"י טלטול היא וכל מה גי שלא יוכלו לעמוד בהן לבטל עונג שבת ושמחת יו"ט: **בתנ"י בהמה** בעלה יכילין ילך ואם לא ערר ים לא אלפים כלל רוח העיר הוא מהם אלא לכולן: **הרי אלו מקצת שטולגין**. למקום שכולן יכילין לצפון והשאר לא ערבו הוא מעבד על ידם מלהוליקם לדרום אפי' א אלפים שהן מותרין בהן: **הרי הוא כרגלי השואל**. שהרי קנה ביתה: **ביו"ט**. ואם שאלו ביו"ט משכסה: **הרי הוא כרגלי המשאיל**: **ומים ומלח לעיסה הרי אלו**. הקדרה והעיסה: **כרגלי שטיהן**. אין נו התבצין או המים והמלח שציתה אכל בעליהן: **שאין בהן ממש**. אין לה בתבשיל עבה שאין המים ניכרים בו. ובמלח לא פליג דמוקמינן לה יסר בהממו לרועה ביו"ט הרי אלו כרגלי הבעלים ולא כרגלי הרועה

שיל פירות הבדיו משום שלא יופסדו לא. ונדהה זה, ושני רב שמאי לא קשיא מ
ב ולא את ספר הלכות לרשות הרבים ובית הלל מתיין. ושניין לאוקומה למתניתין א
ש בלבד דברי בית שמאי הן, ובית הלל פליגי עלייהו. ויטעמא אין בין יו"ט כ"ו
שדברים שיש בהן אוכל נפש, ואת קטנה, אלא פירות ביו"ט כ"ו, ועד שחוקין
שקבערע. מהו להדיק נר של כהן, מ"א שאלין פירות ביו"ט כ"ו, אוטריס
שדבריהם שיש בהן אוכל נפש, ואת קטנה, אלא פירות ביו"ט כ"ו, ועד שחוקין

עין משפט
נר מצוה

בה א מיי פ"צ מהל'
 יצום וחליצה הל' ו
 סמג עשין (צב) [נא]
 טוש"ע אה"ע סי' קסא
 סעיף 7:

בז ב מיי פ"ג מהלכות
יו"ט הל' ח טוש"ע
א"ח סי' תקו סעיף ג:
בז ג מיי שס פ"ג הלכה
ד טוש"ע א"ח סימן
תלח סעיף י:

בַּח ד' מִיִּי פִּיָּה מֵהִלְכוֹ
יִוֵּעַ הִלְיָ ט מוֹשֵׁעַ
אִ"ח סִימֵן שֶׁלֹּ סַעִיף ג':
בַּח [ה] מִיִּי שֶׁס הִלְכָּה
יֵא מוֹשֵׁעַ שֶׁס ס"ד:

בבב ו טוש"ע שם ס"ח:
בבב [ז] מ"י שם הלכה פ
טוש"ע שם סעיף יא:
ל ח מ"י שם הלכה כ
טוש"ע שם סעיף יב:

רבינו חננאל

אלא חולצין מא גדול מבנין.
בדריאכא מא גדול מבנין.
אדריקון גמול גדול
ליבין ודלדו מא טעמא
גדול. גורא מא יתוב.
וידעלמא פון ר' איתא דין
מנות ואלן שאן
דין דני פשוט. ואלן
שעס מעזא אל מקדישין
ולא מעריבין. מא טעמא
משום דהוה כח
מסכר. ואלן מבניין
חירות ומעשרת. ואלן
טבילי חתמול.
מביל טבילי בירא מאן
שליש טעם לאפרשי מאן
הוה רבוצה. בא. מפרשין
יבנין ליה לכהן. ואלן
שעס שותא אין משום
אז (מזל א) ר' ופריז ר'
צחק אל מבינא אדון
אז מבינא שותא גמול גורדא
אדור. אפילו שותא
מבזא אדור. ואלן שותא
דרשות. ואלן (א) ואלן
אל מקדישין אל גמול
אל מאנאן אל חולצין
אל מימבין שותא. ואל
מקדישין ולא מעריבין
אל חתמול אל מבניין
חירות. ואלן שותא
אל שותא שבתא. ואלן
אל שותא שבתא. ואלן
שעס ישראל בן אדון

ששונן בין מיר
 בין מוסטן, מן משעש
 געשוי בשבת, ואן צירן
 ווערט אלס אן
 צוועט לשבת אלס אונז
 נעמט בלער, והגון משילן
 ווערט, ופירן ר' ווסף
 און שווער מן מחנך האט
 אלווער האט מחנך
 משילן ר' הירשע, ודנא
 וואו ואת מן שנפל
 בלער ר' אליעזר אומ
 שדעלה את אראשון כר.
 וואו אבי יצמנע ר' אלעזר
 נאן א קאמף ר' אלעזר
 נעמט הברהש שווא בכור
 ווענעל פרטתן בוכס
 יאצנו שפאל אתהש כפרס
 יאצשל אהרן הכהן
 בוכסו, אבלי צב פירות
 נאן א איפערש אלס
 פסידים אלא מן כשילן
 רכין נא דשרי. אן נמי
 וועטן דעשילן בתל
 ווען לכת שמא דעטלו
 האט קעלל שבת ואן
 בשנים מלוחי ביה
 חיל מחרים. (מנחם)

(א) 'אולי ז"ל משום שבות ליכא והני משום מנזיה איכא משום רשות ליכא כו'. (ב) בתוספתא דמכילתין פ"ד ושם הגי' אלו הן משום רשות לא דיני וכו' ולא מידימין ואלו הן משום מנזיה לא מהקדישין וכו' ובפ"ל.